

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 721/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Petrom Jančim, advokátom, Belopotockého 720/2, Liptovský Mikuláš, proti rozsudkom Okresného súdu Ružomberok č. k. 5C/29/2019-251 z 22. októbra 2021, Krajského súdu v Žiline č. k. 9Co/78/2022-351 z 27. októbra 2022 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/126/2023 z 30. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkami súdov o jeho žalobe, odvolaní a dovolaní v civilnom spore o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby vykonanej podľa zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dražbách“).

II.

2. Okresný súd ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom zamietol žalobu sťažovateľa o určenie neplatnosti dražby jeho bytu a nebytového priestoru. Podľa okresného súdu sťažovateľ ako vlastník neumožnil vykonanie ohliadky tohto predmetu dražby. Nesplnil tak hmotnoprávnu podmienku, ktorá mu bráni domáhať sa neplatnosti dražby tak, ako to ustanovuje § 21 ods. 6 zákona o dražbách. Ako nedôvodnú vyhodnotil námietku sťažovateľa o zistení ceny predmetu dražby, keďže dražobník zabezpečil ohodnotenie posudkom znalca, a tak splnil povinnosť podľa § 12 ods. 1 zákona o dražbách. Podľa okresného súdu nebolo možné dospieť k záveru, že by sťažovateľ mohol byť dotknutý na právach a domáhať sa neplatnosti dražby podľa § 21 ods. 2 zákona o dražbách, ak neumožnením riadnej ohliadky sám porušil ustanovenia zákona o dražbách. Napriek tomuto

záveru sa okresný súd vyjadril aj k ostatným tvrdeniam sťažovateľa. K tvrdeniu o ignorovaní práv iných spoluvlastníkov poukázal na to, že oznámenie o dražbe bolo riadne vyvesené v bytovom dome. K tvrdeniu o nezaradení všetkých k bytovému domu prislúchajúcich pozemkov do dražby uviedol, že vydražiť možno len tie podiely na takýchto pozemkoch, ktoré boli založené.

3. Na odvolanie sťažovateľa krajský súd ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom rozsudok okresného súdu potvrdil. Uviedol, že sťažovateľ zapakoval rovnaké námietky ako pred okresným súdom, no s nimi sa už okresný súd podrobne vysporiadal. Preto sa s nimi stotožnil. Uviedol, že z odôvodnenia rozsudku okresného súdu bolo zrejmé, z ktorých skutočností vychádzal a ako ich právne posúdil.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom zamietol. Sťažovateľ nesprávny procesný postup, ktorý mu znemožnil uskutočnenie procesných práv v miere porušenia práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) videl v tom, že krajský súd mu neodpovedal na jeho argumentáciu v odvolaní. Najvyšší súd k tomu uviedol, že z odôvodnenia rozsudkov okresného a krajského súdu je zrejmé, z ktorých skutočností tieto súdy vychádzali a ako ich právne posúdili. Uviedol, že okresný súd žalobu zamietol z dôvodu, že sťažovateľ neumožnením ohliadky predmetu dražby pre účely jej ohodnotenia a oneskoreným vznesením námietok voči znaleckému posudku znemožnil použitie ustanovení zákona o dražbách, ktorých uplatnenie by mohlo viesť k riadnemu zisteniu ceny predmetu dražby. Uviedol, že nebolo zistené porušenie ustanovení zákona o dražbách žalovanými. Najvyšší súd doplnil, že predmetom dražby bol presne vymedzený byt a nebytový priestor so spoluvlastníckymi podielmi tak, ako to bolo uvedené v zmluve o zriadení záložného práva.

5. V súvislosti s nesprávnym právnym posúdením sťažovateľ podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP vymedzil právnu otázku tak, že mu z doterajšej rozhodovacej činnosti nie je známe také rozhodnutie, v ktorom by bola riešená právna otázka týkajúca sa nemožnosti oddeliť vlastníctvo bytu alebo nebytového priestoru od spoluvlastníckeho podielu k príslušnému pozemku, a tiež analogicky s tým súvisiaca nerozlučnosť predmetu záložného práva. K tomu najvyšší súd uviedol, že túto otázku krajský súd vo svojom rozhodnutí neriešil, a preto je neprípustná. Šlo len o okrajovú otázku, ku ktorej sa vyjadril okresný súd, no nešlo o otázku, ktorej posúdenie by viedlo k zamietnutiu žaloby. Najvyšší súd poukázal na to, že okresný a krajský súd žalobu sťažovateľa zamietli z dôvodu, že sťažovateľ neumožnil ohliadku predmetu dražby, nespĺnil si tým zákonnú povinnosť, ktorá je hmotnoprávnou podmienkou, ktorá mu umožňuje domáhať sa neplatnosti dražby tak, ako to vyplýva z § 21 ods. 2 a 6 zákona o dražbách.

III.

6. Namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu sťažovateľ identifikuje v tom, že krajský súd sa nevysporiadal s jeho podstatnými námietkami. Na nedostatočnosť odôvodnenia krajského súdu reagoval nesprávne najvyšší súd, keď uzavrel, že krajský súd neporušil jeho právo na spravodlivý proces. Sťažovateľ poukazuje na to, že krajský súd sa len stotožnil s okresným súdom, no takéto odôvodnenie je formálne. Konkrétne krajský súd nereagoval na jeho námietky o (i) nerozlučnosti vlastníctva bytu so spoluvlastníckym podielom k pozemkom, (ii) rozšírení

záložného práva pri zmene výmery pozemkov, (iii) ochrane práv spoluvlastníkov a (iv) podhodnotení predmetu dražby.

7. Podľa sťažovateľa najvyšší súd nesprávne posúdil položenú právnu otázku ako hypotetickú, hoci súvisela s posúdením skutkového stavu, keďže dražil sa byt a nebytový priestor, no do dražby boli zahrnuté len niektoré z priliehajúcich pozemkov. Podľa sťažovateľa okresný súd túto otázku posúdil nesprávne, keď vychádzal z toho, že predmetom dražby môžu byť len pozemky podľa záložnej zmluvy. Sťažovateľ namieta, že krajský súd túto otázku vôbec neriešil, a preto sa ňou mal zaoberať najvyšší súd, keďže ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá má dopad na dražby bytov a nebytových priestorov. Namietané porušenie základného práva vlastníť majetok sťažovateľ vyvodzuje z toho, že dražba zasiahla do jeho vlastníckeho práva spôsobom, ktorý nebol v súlade so zákonom, keďže predmet dražby bol nesprávne vymedzený a neboli v ňom zahrnuté všetky príslušné pozemky. Okrem toho došlo aj k pochybeniam pri oceňovaní a súdy sa s touto argumentáciou nevysporiadali, čím mu znemožnili domôcť sa účinnej ochrany jeho vlastníckeho práva.

IV.

8. O porušení základných práv a slobôd sťažovateľa ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom okresného súdu bol na jeho odvolanie príslušný rozhodnúť krajský súd. O porušení základných práv a slobôd sťažovateľa ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom krajského súdu bol na jeho dovolanie príslušný rozhodnúť najvyšší súd. Ústavná sťažnosť je tak proti rozsudkom okresného a krajského súdu podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) neprípustná, a preto bola v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

9. Hoci sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že k nej prikladá kópiu uznesenia najvyššieho súdu, v skutočnosti kópia tohto rozhodnutia k ústavnej sťažnosti priložená nebola. Nebol dôvod tento nedostatok ústavnej sťažnosti odstraňovať postupom podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže tento rozsudok (nesprávne sťažovateľom označený ako uznesenie) je zverejnený. Ústavná sťažnosť proti rozsudku najvyššieho súdu je však zjavne neopodstatnená, a preto bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

10. Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie je zamerané na výsledok, čo znamená, že mu musí zodpovedať proces ako celok. Konanie o ústavnej sťažnosti nie je pokračovaním konania pred všeobecnými súdmi a ústavný súd pri svojom prieskume nerozhoduje vo veci samej, ale preskúmava, či nie sú skutkové a právne závery všeobecných súdov zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, teda z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň či majú za následok porušenie základného práva alebo slobody (III. ÚS 353/2024, III. ÚS 619/2021). Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby táto interpretácia nebola svojvoľná, ale i formalistická a aby bola čo najustálenejšia (II. ÚS 65/2010).

11. Zjavne mylný nie je záver najvyššieho súdu o tom, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu nepredstavuje nesprávny procesný postup, ktorý by sťažovateľovi znemožnil uskutočňovanie jeho procesných práv v miere porušenia práva na spravodlivý proces. Podstatou rozhodnutia okresného súdu, proti ktorému sťažovateľ podal odvolanie, bolo to, že sťažovateľ neumožnením ohliadky predmetu dražby nesplnil hmotnoprávnu podmienku, ktorá mu bráni domáhať sa neplatnosti dražby (§ 21 ods. 6 zákona o dražbách). Podstatu tohto, pre zamietnutie žaloby rozhodujúceho záveru okresného súdu, sťažovateľ nenamietol nielen odvolaním, ale ani dovolaním. Namiesto toho sa zameril na doplňujúce, no pre zamietnutie žaloby nie rozhodujúce časti argumentácie rozsudku okresného súdu. V takomto prípade nemožno stotožnenie sa krajského súdu s argumentáciou okresného súdu, osobitne v jej rozhodujúcej časti, ktorá nebola spochybnená odvolaním, považovať za nedostatok, ktorý by viedol k znemožneniu procesných práv sťažovateľa. Je tomu tak preto, že i právne mylné či nedostatočné zodpovedanie ostatných otázok by nebolo dôvodom na to, aby bolo žalobe sťažovateľa vyhovené. Tak by tomu mohlo byť len v prípade, ak by sťažovateľ odvolaním a následne dovolaním spochybnil správnosť a argumentačnú dostatočnosť použitia § 21 ods. 6 zákona o dražbách, na základe ktorého okresný súd jeho žalobu zamietol.

12. V tejto súvislosti nemožno za formalistický prístup považovať ani to, že najvyšší súd sťažovateľom položenú otázku vyhodnotil ako hypotetickú. Rovnako ako v prípade námietky týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia, aj v prípade námietky nesprávneho právneho posúdenia sa sťažovateľ namiesto rozhodujúceho argumentu vedúceho k zamietnutiu jeho žaloby zameril na okrajovú otázku spoluvlastníckych podielov k bytovému domu príľahlých pozemkov. Hoci okresný súd túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú, nešlo o primárny dôvod zamietnutia žaloby. Tak ako uviedol najvyšší súd, rozhodujúce pre zamietnutie žaloby bolo to, že sťažovateľ neumožnil ohliadku predmetu dražby, čím si nesplnil povinnosť, ktorá je hmotnoprávnou podmienkou uplatnenia neplatnosti dražby. Táto rozhodujúca otázka, čo sa týka správnosti jej zodpovedania, ako aj dostatočnosti zdôvodnenia tejto odpovede, dovolaním napadnutá nebola. To vylučuje záver o tom, že by prístup najvyššieho súdu pri odmietnutí zodpovedania tejto otázky bol prejavom prílišného formalizmu. Vylúčená je tak možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu. Rovnako nemožno dospieť k záveru o porušení jeho základného práva vlastníť majetok, keďže z ústavnej sťažnosti nemožno vyvodiť, že by k dražbe bytu a nebytového priestoru došlo v rozpore so zákonom.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu